

VAGT-TAARNET

og Forkynder af Kristi Nærværelse.

16. Aarg.

København — September 1919 — Kristiania

Nr. 9

Hvem vil vinde Sejren?

„Herrens Øjne tarer omkring over al Jorden for kraftig at støtte dem, hvis Hjerte er helt med ham.“ — 2 Krøn. 16, 9.

Da Ordene i denne Tekst blev skrevet, var den nye Skabning ukendt, undtagen for Jehova. Han havde, før Verdens Grundvold blev lagt, gjort Foranstaltning for den i sin Plan. Profeterne i den gamle Tid ransagede flittigt angaaende denne Plan, men det var ikke Guds rette Tid til at aabenbare den. Himlens Engle granskede og begærede at se ind i den, men for dem var den ogsaa skjult. Det har behaget Herren fra Tid til anden at afsløre de forskellige Træk af sin Plan for den nye Skabnings Medlemmer. „Den retfærdiges Sti er lig et straalende Lys, der skinner klarere og klarere indtil højlys Dag.“ (Ord. 4, 18.) Med Lys kommer der Ansvar og derfor tilsvarende Prøver og prøvende Erfaringer.

Vor Teksts Ord blev udtalt af Seeren Hanani til Judas Konge, Asa, og ingen af de to havde Lejlighed til at blive Medlemmer af den nye Skabning, fordi de levede og døde inden Menighedsklassens Begyndelse. Ordene i vor Tekst kundgør imidlertid et fastslaaet Princip eller en ledende Lov, hvorefter Jehova handler, og som han har foranstaltet til Gavn for alle sine intelligente Skabninger, med hvem han handler. Hans styrende Love eller Principper forandres ikke; thi han er uforanderlig. (Mal. 3, 6; Jak. 1, 17.) Jehova handlede med Judas og Israels Folk i mange Aarhundreder og brugte dem til at udgøre Forbilleder og Billeder og Illustrationer til Gavn for andre, der skulde følge efter. Paulus fremsætter det saaledes, at alle disse Ting skete med dem som Forbilleder og blev nedskrevet til Belæring for os, til hvem de sidste Tider er kommet. — 1 Kor. 10, 11, *Diaglott*.

Det er altsaa klart, at det styrende Princip eller den ledende Lov, der er kundgjort i denne Tekst har Anvendelse paa Medlemmerne af den nye Skabning; og vi kan læse Teksten som Ord, der er talt direkte til Menigheden. Det er i Sandhed en overmaade stor og dyrebar Forjættelse for den nye Skabning. Hvad betyder den for den Kristne? Den betyder, at den Almægtiges Visdom er virksom for vor Skyld. Den betyder, at den Almægtiges Kraft har forpligtet sig til at hjælpe og beskytte os. Den betyder, at vi er Genstand for en bundløs Kærlighed. For dem af de hellige, der forstaar og vurderer Vigtigheden af denne Forjættelse, er den til stor Husværelse.

Farlige Tider.

Gennem Bibelen og gennem den Undervisning, Herren har givet Menigheden ved sin „tro og kloge Tjener“, er vi atter og atter blevet advarede om de farlige Tider, der vilde følge med Satans Riges Omstyrtelse og Messiasrigets Oprettelse. I Løbet af hele Menighedens Udvælgelsesperiode har de hellige været Genstand for mange Prøvelser og Trængsler, men Herren har tilladt dem alle i en god Hensigt.

Det var den store Mester, der sagde, at i Menighedens Pilgrimsgangs sidste Dage vilde Vejen være fuld af mange Ildprøver, der til det yderste vilde prøve hver enkelt taalmodige Udholdenhed. Han sagde endvidere, at de, der i Taalmodighed bevarer deres Sjæle og frimodigt holder ud indtil Enden, skal blive frelst — saadanne vil vinde Sejren. „Den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst“ (Matt. 24, 13.) Paa den Maade tilkendegav han, at om end Prøverne og Erfaringerne vilde blive svære, vilde dog de, der holdt taalmodigt ud, erfare hans Nærværelse, hans Hjælp, hans Trøst, hans Kraft.

Vore Fjender.

Dersom vi spørger: Hvem er vore Fjender? er Svaret: De er Legio. Vor Ærkefjende er dog Satan. I Virkeligheden er han Menneskeslægten store Fjende. Det er sandt, at han ofte gør sig til Talsmand for, hvad der kunde synes at være en retfærdig Sag, men hans virkelige Hensigt er og har altid været ond. Han forklæder sig ofte med en Retfærdighedens Kappe, der skjuler hans onde Hensigt. Han har altid fremsat Vildfarelse som Sandhed, forsøgt at faa Sandheden til at se ud, som om den var Vildfarelse, og Vildfarelse som om den var Sandhed. Mange har set Virkningerne af hans Regimente og har set fremad til en bedre Tid, men de har ikke kendt den virkelige Aarsag og heller ikke det guddommelige Bodemiddel.

Fordi Uretten saa længe har triumferet over Sandheden, er Millioner faldet hen i Fortvivlelse. De har ikke forstaaet Aarsagen til Kampen, og hvad Resultatet vilde blive. Men den Kristne, som har faaet den Forret at kunne se og værdsætte Guds Plan og har vogtet paa dens Udfoldelse i de senere Aar, ser en Aarsag til denne Konflikt og ser den visse Sejr deri og glæder sig i Haabet om de Velsignelser, der vil komme, ikke alene for Menigheden, men ogsaa for hele Menneskeslægten.

Uretten er fremstillet ved Satan, Mørkets Fyrste, og Retten er personificeret ved Kristus Jesus, det store Lys, der oplyser hvert Menneske, som kom-

mer til Verden. Da Jehova uddrev Adam og Eva af Edens Have, talte han til Slangen, der havde bedraget Moder Eva og forårsaget Menneskets Fald og sagde: „Jeg vil sætte Fjendskab mellem dig [Satan] og Kvinden, mellem din Sæd og hendes Sæd; den skal knuse dit Hoved, men du skal knuse dens Hæl.“ Dette Udsagn af Jehova synes tydeligt at tilkendegive, at indtil Satan er styrtet, vil der være en stadig Strid mellem ham og hans Redskaber paa den ene Side og Lysets Redskaber, der er optaget af at ære Gud og sprede hans Ord, paa den anden Side.

Gud er økonomisk.

Bibelen viser, at Satan bruger mange Redskaber til at udføre sine Hensigter. Han er den onde og snedige Fjende, og hans Handlemaade er beregnet paa at forføre alle og vil forføre alle, undtagen de „udvalgte“. „Satan's Sæd“ er, som Herren meget klart viste det, Gejstligheden, ledet af en uærlig Præstestand. (Joh. 8, 44.) Dette var Tilfældet, da Jesus var paa Jorden i Kød. Det er ogsaa Tilfældet nu, da Kristus er nærværende og samler sine „Juvener“ til sig. „Kvindens Sæd“ er „Løftets Sæd“ — Abrahams (Sara) Pagtens Afkom, som er Kristus-skaren, Jesus og Menigheden, hans Legeme. (Gal. 3, 16. 29.) Ved og gennem denne Sæd har Gud lovet at velsigne alle Jordens Slægter. Men førend Velsignelsen kommer, maa denne Sæd knuse Slangens, Satans, Hoved. Den maa sætte Uretten til Vægs og løfte Sandheden op paa dens rette Plads.

Gud er en stor Økonom. Han lader den Uret, andre begaar, tjene til hans egen Forherligelse og til gode for dem, der elsker ham. Skønt han ikke er Ophavsmanden til det onde, tillader han det dog og vil lede det saaledes, at det endelige Resultat bliver godt. Ved at tillade det onde har han givet Satan Lov til at afsløre Dybderne i en aldeles fornedret Karakter og har for Mennesker og Engle givet Bevis for Syndens fordærlige Virkninger. De, der har kæmpet paa Rettens og Sandhedens Side og tappert og trofast har stridt for at udvikle en Karakter, der var Herren til Velbehag, og som vedbliver dermed indtil deres Vandrings Ende, har Forjættelse om, at de vil faa en stor Belønning, en rigelig Indgang i vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi, evige Rige.

Det var øjensynligt, at Satan tænkte, at den forjættede Sæd, som skulde knuse hans Hoved, var en naturlig Sæd; derfor søgte han at tilintetgøre enhver, der forekom ham at være den mulige Sæd. Han forårsagede Mordet paa Abel. Da Gud havde givet Abraham det Løfte, at han skulde faa en Søn, lagde Satan Raad op om at faa Abrahams Hustru forført for at krydse Guds Hensigt. Da Løftet kom til David, og han blev salvet til Konge, bestræbte Satan sig forgæves for at ødelægge ham. Da Maria havde undfanget ved den hellige Aands Kraft og saa fremad til Dregebarnets, Jesu, Fødsel, søgte Satan at faa hende dræbt under Moselovens Bud.

Satan og Herren.

Da Jesus kom tilbage fra Ørkenen efter de 40 Dages Faste, og Satan forstod, at han var den forjættede Sæd, søgte han ved forskellige Midler at faa ham udryddet. Gud krydsede alle Satans Planer,

men da Jesus var korsfæstet, troede Satan sandsynligvis, at han havde naaet sin Hensigt. Han maa have været skuffet og ærgerlig, da Jesus opstod fra de døde. Øjensynlig begyndte Satan først da at erkende, at den forjættede Sæd, „Kvindens Sæd“ er Kristus, Hoved og Legeme. Dette er bevist ved den Omstændighed, at Modstanderen gennem hele Evangeliets Tidsalder paa forskellige Maader har søgt at tilintetgøre Menigheden — Mesterens trofaste Efterfølgere.

Apostelen Peter gav Menigheden en Advarsel, der øjensynlig er skrevet nær ved Slutningen af hans jordiske Løbebane: „Vær ædrue, vaag; eders Modstander, Djævelen, gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge. Staa ham imod, faste i Troen, vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders Brødre i Verden“ (1 Pet. 5, 8. 9.) Apostelen lægger Eftertryk paa Ordet „ædrue“, der betyder at være rolig, i Besiddelse af et sundt Sind. Han henleder endvidere Opmærksomheden paa det ønskelige i at være arvaagen og i at modstaa Satan med Fasthed i Troen, den Tro, der engang blev overgivet de hellige. Det følger heraf, at alle, der følger den modsatte Fremgangsmaade, vil staa i Fare for at blive overvundet af Modstanderen.

Skønt Satan er Ærkefjenden, har han dog mange Forbundsfæller, de faldne Engle. Vi har længe været underrettet om, at disse vilde udøve større Magt nær ved Slutningen af Menighedens jordiske Løbebane end før. Paulus sagde, idet han særligt henvendte sig til Menigheden paa denne Tid: „For øvrigt bliv stærke i Herren og i hans Vældes Kraft! ... For os staar ikke Kampen med [blot] Kød og Blod, men med Despotier og Fyrstendømmer, med Magter, der styrer og behersker denne mørke Verden, med Ondskabens aandelige Hærskarer, der staar opstillede imod os i den himmelske Krig.“ — Ef. 6, 10—12 Weymouth.

Den nye Skabnings Organisme paa denne Side Forhænet, er det Kødlegeme, som vi hurtigt erkendte var en Fjende af den nye Skabning; „thi Kød det begærer imod Aanden, og Aanden imod Kød; disse staar nemlig hinanden imod, saa at I ikke kan gøre det, I gerne vil.“ (Gal. 5, 17 eng. Overs.) „Jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.“ — Rom. 7, 23.

Andre af den nye Skabnings Fjender.

En anden af den nye Skabnings Fjender er Verden — den Aand eller det Sind, der behersker de Verdensmennesker, som den nye Skabning kommer i Berøring med. Verden er i Mørke, fordi den beherskes af denne Verdens Fyrste. Mørket hader Lyset og hader i Særdeleshed Lysets Børn. De, der derfor med eller mod bedre Vidende er paa Modstanderens Side, hader Jesu Efterfølgere. „Naar Verden hader eder, da vid, at den har hadet mig for end eder“ (Johs. 15, 18.) Vi kan ikke vente, at de, der beherskes af Had, vil føre en hæderlig Krig. Modstanderen bruger saadanne Personer til Krig imod „Forjættelsens Afkom“. Saadanne sætter Mørke for Lys og Lys for Mørke og vælger at fremstille Lysets Børn i et urigtigt Lys, selv naar det at

fortælle Sandheden bedre vilde tjene Modstanderens Planer.

De onde Aander og Verden udgør ikke alle den nye Skabnings Fjender. Herren forudsagde os, at vi kunde vente Fjender fra vor egen Midte. Vi læser: „En Mands Husfolk skal være hans Fjender“, hvilket øjensynligt indbefatter, at de, der tilhører Troens Husstand, vil finde Fjender dér. Simon den Mager og Diotrephes var saadanne Fjender. Paulus henleder Opmærksomheden paa, at han var i Fare blandt falske Brødre. Alle disse Fjender bringes frem imod den nye Skabning, og Satan, der er Anfører i Krigen, angriber fra mange Sider. Han bruger hyppig den Metode at indskyde onde Tanker i Sindet, idet han forsøger at føre den Kristne ind paa en daarlig Vej; han forsøger ogsaa ofte at fremstille den Kristnes egne Svagheder i et saadant Lys, at denne taber Modet og opgiver Kampen. Ved en anden Lejlighed vil han hos nogle kæle for og opelske en Hovmodets og Ærgerrighedens Aand, et Ønske om at vinde Bifald hos andre og paa denne Maade lede nogle ind paa Vildfarelsens og Mørkets Stier. Om nogen ikke elsker Sandheden for Sandhedens Skyld og ikke sætter den højere end alt paa Jorden, vil han sikkert falde i kraftige Vildfarelser, for at han skal tro Løgnen.

Tale forventede Ting.

Paulus kaldte de Ældste fra Efesus til sig og advarede dem særligt imod Modstanderens snedige Anslag. „Af eders egen Midte skal der opstaa Mænd, som skal tale forventede Ting for at drage Disciple efter sig.“ (Ap. G. 20, 30.) Menigheden fik en særlig Advarsel angaaende denne samme Ting gennem en af de sidste Artikler, som Laodikeamenighedens Budbærer skrev i Vagtaarnet. — V.-T., Marts 1917.

Da vi nu er vel bekendt med Modstanderen og hans Anslag og hans stadige Anstrengelser for at tilintetgøre „Forjættelsens Sæd“, kan vi vente, at han vil bruge alle mulige Midler til at splitte Herrens Faar ad, adsprede dem, opvække Splid iblandt dem og drage deres Opmærksomhed bort fra det høje Kalds Klenodie og bringe dem ind i en saadan Tilstand, at de ikke kan vinde det. Broder Russell udtalte sig angaaende dette Emne i Watch Tower 1909, Side 283 som følger:

„Vi kan være forvissede om, at ligesom Modstanderen særligt stod Herren imod, saaledes udpeger han sig og angriber særligt de trofaste Lemmer paa Legemet, og jo mere fremstaaende de er, desto haardere vil naturligvis Angrebet blive. Hans Anslag er os ikke ubekendte, heller ikke den Omstændighed, at vi ikke har Kamp med Kød og Blod alene, men med Ondskabens Aandehær. Uden guddommelig Bistand vilde sikkert alle blive fangne under hans Vilje, vildledt, besnæret af ham, der sætter Mørke for Lys og Lys for Mørke. Vor Tanke er den, at fordi denne Tid er Fristelsens Stund, tillader Herren Satan at komme tæt ind paa Livet af de fristede, saa at den mindste Tilbøjelighed til det onde, der findes i deres Hjerter, hurtigt vil bringe dem i Berøring med Modstanderens Indflydelse.“

Bitterhed og Kærlighed er diametralt modsatte hinanden; Ærgerrighed og Ydmyghed er ogsaa Mod-sætninger. Medmindre Kærligheden har Overhaand kan man ikke se Sandheden klart (Kol. 2, 1—3); og

hvor Bitterheds Rødder kommer frem af en eller anden Grund, kan mange blive besmittet derved (Hebr. 12, 15.) Apostelen synes at tilkendegive, at Gud unddrager sin beskyttende Magt fra dem, der mangler Ydmyghed; thi „Gud staar de stolte imod, men giver de ydmyge Naade.“ Det tilkommer ikke os at dømme om Aarsagen til andres Afgivelser. Vi kan kun ud fra den Aand, der lægges for Dagen, dømme om, hvorvidt et Menneske vandrer den sande Kristnes Vej eller ikke.

Forvendtheden betyder en Venden sig bort fra Sandheden, en urigtig Anvendelse af Sandheden. At tale forventede Ting betyder at mistyde eller misbruge Sandheden. Som ovenfor sagt forudforkyndte Apostelen os, at der indenfor Menigheden vilde opstaa nogle, der vilde tale forventede Ting for at drage Disciple efter sig.

„Standhaftige“ Bibelstudenter.

Vor Opmærksomhed er blevet henledt paa en lille Bog med Titelen „Skibet“, der indeholder et Foredrag af en, der tidligere var i Selskabets Tjeneste [i Amerika] som Pilgrim. For Nemhedens Skyld betegner vi denne tidligere Pilgrim som „Broder H.“ Vor Hensigt med at henlede Opmærksomheden paa denne Bog er ikke den at ville yppe Strid, men vi gør det i Haab om at kunne hjælpe nogle, der er blevet forvirrede, til at genvinde den rette Ligevægt. Som et Paaskud til at vende sig bort fremkommer der alvorlige Indvendinger imod visse Artikler fra Nummerne for 15. Maj og 1. Juni 1918 af *The Watch Tower*. Vi anfører fra den omtalte Bog:

„Da 1. Juni-Numret kom mig i Hænde med den infernalske Artikel [fra den infernalske Region — Satan og hans Hærskarer], gøs jeg mere end nogensinde ... Jeg tror ikke paa Intuition, der tilhører Jehova, men der kom noget op i mit Sind i samme Øjeblik — nemlig Skibet, som er omtalt i det 27. Kapitel af Apostlenes Gerninger. Det kom omtrent den Dag, jeg fik det andet Tower med den anstødelige Artikel Nr. 2.“

Hvem indskød denne Tanke i Broder H's Sind? Apostelen siger os, at der kun er to Herrer, den onde og vor Herre. Br. H. meddeler derefter, at han naaede til den Slutning, at Herren havde forkastet Vagtaarnets Bibel og Traktatselskab og Vagtaarnet, og han raadede alle og enhver til at forlade det og gaa med ham, idet han erklærede, at alle de, der ikke vilde lyde hans Kald, vilde gaa Glip af Rigets Herligheder. Vi anfører ham videre:

„Fordi Gud har givet os en Befaling, som vi ikke kan være ulydige imod: „Kom ud af hende, I mit Folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes Synder“, og den sigter lige saa meget til International Forening for Bibelstudium som til Navnkirken, fordi den gør ganske det samme som Navnkirken.“

Selskabet er Skibet.

Idet Broderen jager efter bibelske Grunde, hvorpaa han kan basere sin Slutning, tager han det 27de Kapitel af Ap. Gern., der handler om Paulus' Erfaringer, da han pr. Skib blev ført som Fange til Rom; og han gør Forsøg paa at anvende denne Beretning som et Forbillede. Han erklærer, at Skibet fremstillede Vagtaarnets Bibel og Traktatselskab og

siger: „Den eneste Grund vi har til at gøre den Anvendelse af Skibet, som vi gør, er, at den passer.“ Br. H. anfører videre Matt. 14, 22—24 som Bevis for, at Selskabet er fremstillet ved et Skib, og siger:

„Jeg tror, at Matt. 14, 22 var af Herren bestemt til at fremstille det samme Skib, der er omtalt i Ap. G. 27, nemlig Vagtaarnets Bibel- og Traktatselskab, og jeg ved, hvorfor Jesus nødte dem til at gaa ombord i det.“

Her er klart nok en Opfyldelse af Paulus' Udsagn: „Af eders egen Midte skal der opstaa Mænd, som taler *forvendte* Ting for at drage Disciple efter sig.“ Alle de, der anerkender Br. Russell som Laodikeamenighedens Budbærer vil, tror vi, foretrække at tage imod hans Fortolkning fremfor nogen anden Broders; thi vi erkender, at Herren snarere igennem sin særligt udvalgte Tjener vilde give en Fortolkning af Skriften end han vilde give den gennem en anden. I sin Behandling af Matt. 14, 22—24 sagde Br. Russell, at Skibet fremstillede Menigheden som et Hele, og om det er sandt, kunde den ikke fremstille en Korporation, organiseret for det Formaal at udføre religiøst Arbejde. Vi anfører Br. Russell som følger:

„Men Baaden og de tolv arbejdende Roere og Stormen og Nattens Mørke skildrer endnu mere fuldkomment Herrens Folks Erfaringer som et Hele — ikke en Sekts Erfaringer, men den eneste sande Menigheds, som Herren er Hovedet for, de førstefødtets Forsamling, hvis Navne er skrevet i Himlene. Denne sande Menighed har i Sandhed haft en stormfuld Tid, siden den skiltes fra sin Herre, som opfor til Faderen. Mærket kom ned over dem — Vildfarelsens og Lettroenhedens Mørke; og den store Modstander har gennem Antikristen og mange mindre Antikrister gennem hele Evangelietiden rejst en stor Storm imod Herrens trofaste.“ — Z'00 — p. 185, 186; Z'01 — p. 148.

Anledning til Eftertanke.

Denne Forvrængning eller urigtige Anvendelse af Skriften skulde i sig selv være tilstrækkelig til at sætte enhver tænksom Bibelstudent i Stand til at se, at Broderen visselig anvender en urigtig Fremgangsmaade; og jo grundigere vi undersøger hans Bemærkninger, desto mere overbeviste bliver vi om, at han er paavirket af en anden Indflydelse end Mesterens. Naar for Eksempel Skibet, hvori Paulus og de andre Fanger blev overført til Italien, sad fast i Sandet og Bagstavnen blev knækket af, siger han, at dette fremstillede Selskabets Ødelæggelse og Herrens Forkastelse deraf, og at dette fandt Sted i Foraaret 1918.

Eet Bevis for den urigtige Fortolkning er, at Selskabet endnu eksisterer, og at Herren vedblivende bruger det til at give Vidnesbyrd om Sandheden. Nu følger det heraf, at dersom Selskabet var skildret ved Skibet, vilde de, der er i Selskabet eller nær forbundet med det, være skildret ved de 276 Sjæle, der var i Skibet. Men Broder H. siger, at alle, der var i Skibet og som undkom og senere naaede Kysten, fordi de var gode Svømmere, fremstiller dem, der tillige med ham selv og andre har trukket sig tilbage fra Selskabet og har betegnet sig selv som „standhaftige Kristne.“ Vi kan næppe tro, at nogen omhyggelig Bibelforsker kan indrømme, at denne Fortolkning er korrekt; thi Paulus, Lukas og Aristarkus var de eneste paa det Skib, der gjorde Paastand paa at være

Kristne, og efter Br. Russells Fortolkning af denne samme Begivenhed havde alle de andre paa Skibet en saadan smudsig Karakter, at de ikke var i Stand til at modtage Sandhedsbudskabet, og af den Grund forsøgte Paulus og hans Ledsagere ikke at forkynde Evangeliet for dem. Se Watch Tower 1903, Side 175.

Vi anfører Broder H.:

„Nu kommer Slutningstanken — de naaede alle Land. Hvem er disse alle? Det er de trofaste standhaftige Bibelstudenter, der er villige til at gaa gennem Vand — alt muligt — for at naa Land, og Bibelen siger, at de vil naa Land; naar vi altsaa i Aften trykker hverandres Hænder, vil jeg tro, at alle de, der trykker min Haand i Aften, vil naa Land.“

Disse faa Citater tilkendegiver, hvilke *forvendte* Ting, der er blevet brugt til at drage flere af Herrens kære Faar bort; men vi glæder os ved at kunne sige, at nogle af dem har indset deres Vejs Vildfarelse og er vendt tilbage for at følge Herren efter. Vi beder om, at andre maa gøre ligesaa, hvis det er hans helige Vilje.

Vi har ikke opstillet Regler.

Det Paaskud, Broder H. og nogle andre fremstaaende Brødre har brugt til at tage det Skridt, de har gjort, var en Udtalelse i The Watch Tower for 15. Maj og 1. Juni 1918 angaaende Frihedslaanet. Vi erkender alle, at her ikke var Tale om noget Lærerspørgsmaal. Det var en meget haard Tid; Regeringen anmodede Folk om at laane deres Penge; mange Venner mente, at de burde gøre det; andre mente, at de ikke burde gøre det. Havde Selskabet forsøgt at fastslaa en Regel med Hensyn til at købe eller ikke købe Aktier, saa kunde der have været Anledning til Protest, men intet af den Natur blev nogensinde foreslaaet. Selskabets Stilling er tværtimod klart opsummeret i følgende Citat fra The Watch Tower for 15. Maj 1918:

„Selskabet har ingen Magt til at give dets Medlemmer Ordre med Hensyn til at købe Friheds-Aktier. Det vil visselig ikke og har ikke raadet nogen til at nægte at købe Friheds-Aktier. Det er en personlig Sag, som hver maa afgøre for sig selv. Selskabet tror, det er ret at støtte Regeringen paa enhver mulig Maade [selvfølgelig med al god Samvittighed; alle Kristne er lovlidige], og enhver skulde gøre det efter sin Evne og Samvittighed.“

The Watch Tower for 1. Juni 1918 forklarer blot, at en Person skal ledes af sin Samvittighed, og at hans Samvittighed i Dag kan udelukke ham fra at gøre noget, som han i Morgen kan gøre med god Samvittighed efter at have faaet en klarere og bedre Forstaaelse af en Sag. Der var ikke eet Ord i den Artikel, der gik ud paa, at nogen i Selskabet skulde købe Aktier eller lade være med at købe dem. The Watch Tower vilde betragte det som udenfor dets Omraade at fortælle nogen, hvad de skulde gøre eller ikke skulde gøre. Det har aldrig fulgt den Fremgangsmaade; og det er at haabe, at det aldrig vil gøre det.

Udgiverne ikke ufejlhare.

Det omstridte Spørgsmaal er ikke et, der er vigtigt for den kristelige Karakterudvikling, ej heller med Hensyn til at befæste vort Kald og vor Udval-

gelse. Men lad os for Bevisførelsens Skyld antage, at det var vigtigt, at det indbefattede en vigtig Læresætning, og at The Watch Tower forklarede det paa en urigtig Maade. Burde af den Grund nogen anmasse sig til at afgøre, om Herren har forkastet Sel-skabet som et Redskab, han vil bruge, eller ikke, paa Grund af at Medlemmerne af Udgiverkomiteen havde sagt noget, der var forkert? Lad os antage, at The Watch Tower havde helt Uret paa dette Punkt. Vilde det da ikke have været at handle i Mesterens Aand, om den anden Broder havde henledt Udgiverkomiteens Opmærksomhed paa Fejlen og bedt den om at rette den, i Stedet for at handle som han gjorde? Dette synes at være Apostelens Anvisning i Gal. 6, 1.

Vi vil her omtale den Kendsgerning, at Broder Russell, der redigerede The Watch Tower fra dets Begyndelse indtil sin Død, lejlighedsvis begik Fejltagelser med Hensyn til saadanne vigtige Lærdomme som Syndofret, Anvendelsen af Genløsningsprisen, Pagterne, Midleren o. s. v.; og næsten hver Gang var der en eller anden fremstaaende Ældste, der trak sig tilbage og indtog den Stilling, at Herren havde forkastet sin Tjener, til Trods for at Herren *vedblev at bruge ham*.

Sandsynligvis vilde det have været bedre, om vi ikke havde sagt noget i The Watch Tower om Friheds-Aktierne; sandsynligvis begik vi en Fejl; men om saa er, er vi ganske sikre paa, at vi ikke havde til Hensigt at begaa nogen Uret; og vi tror, at Herren under saadanne Omstændigheder vil styre det saa, at enhver Fejltagelse vil blive til Velsignelse for alle, der retteligt opøves ved de Erfaringer, der møder dem paa Grund af Fejltagelsen, ligesom han i den forløbne Tid har gjort ved Behandlingen af Pagterne o. s. v. Vi minder om, at der fra Tid til anden, som vist i The Watch Tower, er opstaaet nogle iblandt os, som har forvendt og misbrugt Skriften eller dens Fortolkning som denne er givet i The Watch Tower, og at disse sædvanligvis har draget nogle Efterfølgere efter sig. Et godt Svar til alle saadanne finder vi i Broder Russells Ord til dem, der var i Modstrid med visse andre Udsagn i The Watch Tower, der ledte til, at de trak sig tilbage fra Sel-skabet. Han sagde i 1. Februar Nummeret 1909:

„Lad os i den Anledning lægge Mærke til, at Splittelsen kommer fra dem, der modstaar Løftet. De modsætter sig ikke et Forsøg paa at paatvinge dem det, thi noget saadant Forsøg er aldrig blevet gjort. De modstaar dette Træk af den nærværende Sandhed og prøver paa at hindre andre i at aflægge Løftet, idet de frentvinger et Standpunkt til Sagen og, saa langt deres Indflydelse rækker, opvækker en ond og ondskabsfuld Aand, der er i Modstrid med Løftet og med den Kanal, hvorigennem det kom. I den Hensigt er der blevet trykt Cirkulærer, og disse spredes vidt og bredt for at vække Fordom og forgifte alle deres Sind, der vil give sig ind under denne Indflydelse. Efter-som der kun er de to Herrer, hvem tjener da disse? Vi spørger ikke om, hvem de siger, de tjener, heller ikke hvem de mener, de tjener. Vi siger til Guds Folk: Døm selv, af hvilken Slags Aand dette er, der søger at foraarsage Splittelse blandt Herrens Efterfølgere, og som er villig til at antyde al Slags ondt og mistænke og bagtale. Vi tror ikke, at dette er Kristi Aand. Af deres Frugter skal I kende dem ... Vi er fast overbeviste om, at de — uden at vide det — tjener Modstanderens Sag. Vi er bedrøvede over dem; vi beder for dem.“

Fristelsens Stund er her nu.

Den store Fristelsens Stund er i Sandhed over Menigheden. Hvem vil være i Stand til at staa? (Mal. 3, 2. 3.) Bibelen fortæller os, at Herrens Engel lejrer sig trindt omkring dem, som har Ærefrygt for ham, og udfrir og beskytter dem. Den antyder ogsaa, at Satan og de faldne Engle er meget opsatte paa at overvælde vore Hjerter, Sind og Legemer med onde Henstillinger. Vi maa sikkert tro, i en større eller mindre Udstrækning, at Guds Forsyn gennem den menneskelige Vilje har opstillet en betydelig Skranke til at beskytte det naturlige Menneske mod onde Aander. Ellers vilde Verden sikkert gennem onde Tilskyndelser og Modstand være gjort afsindig for Aarhundreder siden.

Vi kan dog være sikre paa, at ligesom Modstanderen særligt stod Herren imod, saaledes udpeger og angriber han i Særdeleshed hans Legemes Lemmer; og jo mere fremtrædende en Stilling de har, desto haardere vil naturligvis Angrebet blive. Uden guddommelig Hjælp vilde de sikkert alle blive fangne under hans Vilje — vildledt, besnæret af ham, der sætter Mørke for Lys og bestræber sig for at fremstille Lys som Mørke. Naar vi altsaa ser, at vi er omgivet af en saadan stor Fjendehær, nemlig Satan, de onde Aander, vort eget ufuldkomne Kød, Verdensaanden og andre onde Indflydelser, og naar vi bemærker vore egne Ufuldkommenheder og Svagheder, raaber vi til Herren: Hvorledes skal vi nogensinde blive i Stand til at overvinde vore Modstandere og vinde den Sejr, der skal sikre os Adgang til din herlige Nærværelse? Vi indser straks vor egen Utilstrækkelighed, og saa kommer de trøstende Ord fra vor Tekst saa herligt til os: „Jeg vil kraftigt støtte dig“; og vi ved, at naar Herren er for os, kan ingen faa Overhaand over os.

Betingelser for at faa Hjælp.

Herren siger ikke, at han ubetinget vil støtte os med sin Kraft, men han siger, at han kraftigt vil støtte dem, hvis Hjerter er helt med ham. Havde han sagt, at han kun vilde støtte dem, der kunde tale og skrive ret og uden at begaa Fejltagelser, da vilde vi alle snuble. Havde Betingelsen været den, at vor Opførsel maatte være fuldkommen, ja endog vore Tanker fuldkomne, da maatte vi atter snuble. Den Betingelse, han kræver af alle, der vil være i Stand til at staa i denne Ildprovns Tid, er, at de maa have et rent, fuldkomment Hjerte. Naar vi indser dette, raaber vi: „Gud, skab i mig et rent Hjerte og forny en stadig Aand i mig.“ (Ps. 51, 12.) Hjertet er Hengivenhedens Sæde. At have et rent Hjerte er at have et rent, helligt Ønske om at gøre Faderens Vilje, et oprigtigt Ønske om at blive ledet af ham gennem vor Mester. Det finder Udtryk i disse Ord: „Jeg glæder mig ved at gøre din Vilje, o min Gud; din Lov er skrevet i mit Hjerte.“ (Ps. 40, 9.)

Naar vi kommer til Herren og fremstiller os selv i en fuld Indvielse efter at være blevet antaget af ham og optaget som Søner, siger han til os: „Min Søn, giv mig dit Hjerte“ (Ord. 21, 3.) Naar vi giver ham vore Hjerter, giver vi ham alt. Vi sætter vor Hu til de Ting, der hører det himmelske Rige til, og ikke til de jordiske Ting. Dette betyder, at vi ufor-

gelse. Men lad os for Bevisførelsens Skyld antage, at det var vigtigt, at det indbefattede en vigtig Læresætning, og at The Watch Tower forklarede det paa en uriglig Maade. Burde af den Grund nogen anmasse sig til at afgøre, om Herren har forkastet Selskabet som et Redskab, han vil bruge, eller ikke, paa Grund af at Medlemmerne af Udgiverkomiteen havde sagt noget, der var forkert? Lad os antage, at The Watch Tower havde helt Uret paa dette Punkt. Vilde det da ikke have været at handle i Mesterens Aand, om den anden Broder havde henledt Udgiverkomiteens Opmærksomhed paa Fejlen og bedt den om at rette den, i Stedet for at handle som han gjorde? Dette synes at være Apostelens Anvisning i Gal. 6, 1.

Vi vil her omtale den Kendsgerning, at Broder Russell, der redigerede The Watch Tower fra dets Begyndelse indtil sin Død, lejlighedsvis begik Fejltagelser med Hensyn til saadanne vigtige Lærdomme som Syndofret, Anvendelsen af Genløsningsprisen, Pagterne, Midleren o. s. v.; og næsten hver Gang var der en eller anden fremstaaende Ældste, der trak sig tilbage og indtog den Stilling, at Herren havde forkastet sin Tjener, til Trods for at Herren *vedblev at bruge ham*.

Sandsynligvis vilde det have været bedre, om vi ikke havde sagt noget i The Watch Tower om Friheds-Aktierne; sandsynligvis begik vi en Fejl; men om saa er, er vi ganske sikre paa, at vi ikke havde til Hensigt at begaa nogen Uret; og vi tror, at Herren under saadanne Omstændigheder vil styre det saa, at enhver Fejltagelse vil blive til Velsignelse for alle, der retteligt opøves ved de Erfaringer, der møder dem paa Grund af Fejltagelsen, ligesom han i den forløbne Tid har gjort ved Behandlingen af Pagterne o. s. v. Vi minder om, at der fra Tid til anden, som vist i The Watch Tower, er opstaaet nogle iblandt os, som har forventet og misbrugt Skriften eller dens Fortolkning som denne er givet i The Watch Tower, og at disse sædvanligvis har draget nogle Efterfølgere efter sig. Et godt Svar til alle saadanne finder vi i Broder Russells Ord til dem, der var i Modstrid med visse andre Udsagn i The Watch Tower, der ledte til, at de trak sig tilbage fra Selskabet. Han sagde i 1. Februar Nummeret 1909:

„Lad os i den Anledning lægge Mærke til, at Splittelsen kommer fra dem, der modstaar Løftet. De modsætter sig ikke et Forsøg paa at paatvinge dem det, thi noget saadant Forsøg er aldrig blevet gjort. De modstaar dette Træk af den nærværende Sandhed og prøver paa at hindre andre i at aflægge Løftet, idet de fremtvinger et Standpunkt til Sagen og, saa langt deres Indflydelse rækker, opvækker en ond og ondskabsfuld Aand, der er i Modstrid med Løftet og med den Kanal, hvorigennem det kom. I den Hensigt er der blevet trykt Cirkulærer, og disse spredes vidt og bredt for at vække Fordom og forgifte alle deres Sind, der vil give sig ind under denne Indflydelse. Efter- som der kun er de to Herrer, hvem tjener da disse? Vi spørger ikke om, hvem de siger, de tjener, heller ikke hvem de mener, de tjener. Vi siger til Guds Folk: Døm selv, af hvilken Slags Aand dette er, der søger at foraarsage Splittelse blandt Herrens Efterfølgere, og som er villig til at antyde al Slags ond og mistænke og bagtale. Vi tror ikke, at dette er Kristi Aand. Af deres Frugter skal I kende dem ... Vi er fast overbeviste om, at de — uden at vide det — tjener Modstanderens Sag. Vi er bedrøvede over dem; vi beder for dem.“

Fristelsens Stund er her nu.

Den store Fristelsens Stund er i Sandhed over Menigheden. Hvem vil være i Stand til at staa? (Mal. 3, 2. 3.) Bibelen fortæller os, at Herrens Engel lejrer sig trindt omkring dem, som har Ærefrygt for ham, og udfrir og beskytter dem. Den antyder ogsaa, at Satan og de faldne Engle er meget opsatte paa at overvælde vore Hjerter, Sind og Legemer med onde Henstillinger. Vi maa sikkert tro, i en større eller mindre Udstrækning, at Guds Forsyn gennem den menneskelige Vilje har opstillet en betydelig Skranke til at beskytte det naturlige Menneske mod onde Aander. Ellers vilde Verden sikkert gennem onde Tilskyndelser og Modstand være gjort afsindig for Aarhundreder siden.

Vi kan dog være sikre paa, at ligesom Modstanderen særligt stod Herren imod, saaledes udpeger og angriber han i Særdeleshed hans Legemes Lemmer; og jo mere fremtrædende en Stilling de har, desto haardere vil naturligvis Angrebet blive. Uden guddommelig Hjælp vilde de sikkert alle blive fangne under hans Vilje — villedt, besnæret af ham, der sætter Mørke for Lys og bestræber sig for at fremstille Lys som Mørke. Naar vi altsaa ser, at vi er omgivet af en saadan stor Fjendehær, nemlig Satan, de onde Aander, vort eget ufuldkomne Kød, Verdensaanden og andre onde Indflydelser, og naar vi bemærker vore egne Ufuldkommenheder og Svagheder, raaber vi til Herren: Hvorledes skal vi nogensinde blive i Stand til at overvinde vore Modstandere og vinde den Sejr, der skal sikre os Adgang til din herlige Nærværelse? Vi indser straks vor egen Utilstrækkelighed, og saa kommer de trøstende Ord fra vor Tekst saa herligt til os: „Jeg vil kraftig støtte dig“; og vi ved, at naar Herren er for os, kan ingen faa Overhaand over os.

Betingelser for at faa Hjælp.

Herren siger ikke, at han ubetinget vil støtte os med sin Kraft, men han siger, at han kraftigt vil støtte dem, hvis Hjerter er helt med ham. Havde han sagt, at han kun vilde støtte dem, der kunde tale og skrive ret og uden at begaa Fejltagelser, da vilde vi alle snuble. Havde Betingelsen været den, at vor Opførsel maatte være fuldkommen, ja endog vore Tanker fuldkomne, da maatte vi atter snuble. Den Betingelse, han kræver af alle, der vil være i Stand til at staa i denne Ildprøvens Tid, er, at de maa have et rent, fuldkomment Hjerte. Naar vi indser dette, raaber vi: „Gud, skab i mig et rent Hjerte og forny en stadig Aand i mig.“ (Ps. 51, 12.) Hjertet er Hengivenhedens Sæde. At have et rent Hjerte er at have et rent, helligt Ønske om at gøre Faderens Vilje, et oprigtigt Ønske om at blive ledet af ham gennem vor Mester. Det finder Udtryk i disse Ord: „Jeg glæder mig ved at gøre din Vilje, o min Gud; din Lov er skrevet i mit Hjerte.“ (Ps. 40, 9.)

Naar vi kommer til Herren og fremstiller os selv i en fuld Indvielse efter at være blevet antaget af ham og optaget som Søner, siger han til os: „Min Søn, giv mig dit Hjerte“ (Ord. 21, 3.) Naar vi giver ham vore Hjerter, giver vi ham alt. Vi sætter vor Hu til de Ting, der hører det himmelske Rige til, og ikke til de jordiske Ting. Dette betyder, at vi ufor-

beholdent, ubetinget skænker vor himmelske Fader vor udelte Kærlighed. Det betyder, at vi har antaget Mesterens Ord: „Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte, hele din Sjæl, al din Styrke.“ I den Stund vi kommer til Herren, er Hjertet ikke fuldkomment. Det kræver Tid til at blive dette. Jesus sagde: „Hellige dem i Sandheden; dit Ord er Sandhed.“ Det betyder altsaa, at den nye Skabning må vokse i Kundskab og i Værdsættelse af Guds Karakter og Plan, og det betyder, at denne Vækst vil forøge hans Kærlighed til Faderen. Et fuldkomment Hjerte betyder et rent Hjerte overfor Gud og den Herre Jesus, overfor Brødrene, overfor Verden, indbefattende vore Fjender. Det betyder, at dersom vi elsker Gud, skal vi kende ham. Vi kan ikke elske ham uden at kende ham. Det betyder, at vi vil sætte større Pris paa hans Kærlighed og Bifald, end paa enhver andens Kærlighed og Bifald.

Et fejlagtigt Navn.

Det Navn, Br. H. og de, der følger ham, har antaget, synes at være inkonsekvent. De indtager den Stilling, at Herren har forladt Selskabet; at Selskabet er opløst, og at kun de, der flyr fra det og gør fortvivlede Anstrengelser for at naa Land, kan opnaa Riget. Og dog betegner de sig selv som „standhaftige Bibelstudenter“, hvilket øjensynligt er et fejlagtigt Navn. At en vildledt Broder er fremstaaet og har forvendt noget af Skriften, er ganske klart: at han har draget andre Disciple efter sig er ogsaa indrømmet; at disse har forladt Selskabet for en Tid i det mindste, synes at være sandt. Den Omstændighed, at Paulus profeterede, at „af eders egen Mitte skal der opstaa Mænd, som taler forvendte Ting for at drage Disciple efter sig“, vilde i sig selv synes at tilkendegive, at det, de har vendt sig bort fra, det Samfund af Kristne, som de forlader, er det, der har Herrens Velbehag.

Paulus siger: „Saa staa da fast, Brødre, og hold fast ved de Overleveringer [Lærdomme], hvori I blev oplærte, være sig ved vor Tale eller vort Brev.“ Broder H. og hans Efterfølgere indrømmer, at de store Sandheder angaaende Genløsningen, som er Grundtonen for al kristen Tro, Lærdommene om Syndofferet, Pagterne og Hemmeligheden o. s. v. er lært af Apostlene og af Herrens Tjener til Laodikeamenigheden, og at Selskabet i mere end 40 Aar er blevet brugt som den Kanal, gennem hvilken dette Budskab er blevet bragt. Og eftersom Selskabet nu ikke er afvejet et Bogstav eller en Tøddel fra disse store fundamentale Lærdomme, men endnu holder fast ved dem, vilde det da ikke forekomme hvert fornuftigt Sind, at den, der flygter bort og raader andre til at flygte bort med sig, er ulydig mod Apostelens Formaning, som lige er citeret ovenfor? Angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Herren har forladt Selskabet eller ikke, mon det da ikke vilde være bedst at overlade den Dom til Herren selv?

Vort Maal er Kristus.

Den eneste Ting, der er Umagen værd at stræbe efter, er Riget. Naar vi har ladet os hverve under vor Konges Banner, er det vort Hovedformaal at blive Sejrherrer i Kampen og vinde hans Bifald og

blive modtaget i Riget. Alt andet er i Sammenligning dermed uværdigt til at tage i Betragtning. I det Fjenden ved, at dette er de Kristnes Maal, er det hans Hovedformaal at hindre dem i at blive Sejrherrer og for bestandig være med den Herre Jesus Kristus i Herlighed. Gennem Aabenbaringens Forfatter fortæller den store Mester os, at Menighedens sidste Erfaringer vil have Karakter af en Kamp paa Liv og Død mellem Lammet og Dyret, og at Lammet vil sejre, og at der vil være nogle med ham i denne store Sejr, nemlig, de kaldte, de udvalgte og de trofaste. Dyret symboliserer en Regeringsmagt, der udøves over Folket paa en dyrisk Maade. Dyret i Aab. 17, 11 betegner de dominerende gejstlige Systemer, der direkte eller indirekte udøver Magt under Skin af lovlige Myndighed, og som bruger den Magt til at hindre, forfølge, fængsle eller dræbe dem, der er Kristi sande Efterfølgere og Lemmer paa hans Legeme — „Forjættelsens Afkom“.

At denne Strid har staaet paa i nogen Tid og endnu staaer paa, er ganske klart; og eftersom dette er en af de Ting, Modstanderen bruger i sine Forsøg paa at tilintetgøre Forjættelsens Afkom, kan vi vente, at han vil benytte ethvert Middel eller al List til at standse dem, der jager efter Sejrsprisen. Ved at indskyde visse Tanker i Sindet, aabner han Vejen til at naa det ønskede Maal. Lad os huske, at Sindet er Kamppladsen, og at „Hjertet“ blot er et Udtryk, der refererer til den Del af Sindet, der har at gøre med Hengivenheden.

Bitterhed, Hovmod, Ærgerrighed, Frygt.

Bibelen viser, at Modstanderen bruger forskellige Ting som Hindringer; og dersom Løberne i Væddeløbet giver efter derfor, vil de komme alvorligt i Fare, medmindre de hurtigt genvinder Fatningen og en snarlig Sejr over Fristelsen. Disse Ting er: Bitterhed i Hjertet, Hovmod, Ærgerrighed og Frygt. Ingen af dem, der bliver overvundet af disse Hindringer, kan være hos Herren i hans endelige Sejr over Satan og hans Udsendinge. Den nye Skabning har ingen Aarsag til Frygt, dersom han holder sig nær til sin Herre. Løftet i vor Tekst gaar ud paa, at Herren kraftigt vil støtte os. Hvad skulde da Mennesker eller Djævle eller Modstanderen eller nogen anden kunne gøre os, dersom Herren kraftigt støtter os? Den, der tillader Frygt at have en blivende Plads i sit Hjerte, vil blive ledet til at indtage en urigtig Stilling, hvad Herren og hans Tjeneste angaar.

En saadan Stilling vilde være Tegn paa en Grad af Utroskab overfor Herren og vilde ogsaa vise en Mangel paa Hjertets Renhed; og den vilde derfor berøre den, der huser saadanne Ting, Fordelen af Herrens Støtte i den Stund, da Nøden er stor. For den, der holder fast ved Forjættelserne og stoler fuldt ud paa Herren, er der ingen Anledning til Frygt. „I modtog jo ikke en Trældoms Aand atter til Frygt, men I modtog en Sønneudkaarelsesaand, i hvilken vi raaber: Abba, Fader!“ (Rom. 8, 15.) Her viser Apostelen en fuldstændig og blivende Tillid til Herren. Og intet kan skille saadanne fra Herren. (Rom. 8, 35—39.) Den, der har et rent Hjerte, vil ikke frygte. „Frygt er ikke i Kærligheden; men den fuldkomne Kærlighed driver Frygten ud; thi Frygt

bringer Straf, men den, som frygter, er ikke fuldkommen i Kærligheden.“ — 1 Joh. 4, 18.

Hovmod og selvisk Ærgerrighed er en Vederstyggelighed, og den, der tillader disse at fæste Bo i hans Hjerte, kan ikke have det rene Hjerte, der kræves som en Garanti for, at Herren kraftigt vil støtte ham i Nødens Stund. Hvor der findes Hovmod og Ærgerrighed, bliver ens Indvielsesløfte for en stor Del glemmt; og Sjælen opblæses i Forfængelighed.

Bitterhed i Hjertet af en hvilken som helst Aarsag driver Kærligheden ud, og uden uskrømtet Kærlighed kan der ikke være nogen Hjertets Renhed. „Se til, at ingen gaar Glip af Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skyder op og gør Skade, og de mange smittes ved den.“ — Heb. 12, 14—15.

Rene Hænder og rene Hjerter.

Det Spørgsmaal, som Psalmisten stiller, klart nok paa Menighedens Vegne, synes at være passende her: „Hvo skal stige op paa Herrens Bjerg, og hvo skal staa paa hans hellige Sted? Den som har uskyldige Hænder og et rent Hjerte, som ikke har vendt sin Hu til Løgn og ikke har svoret falskelig. Han skal medbringe Velsignelse fra Herren og Retfærdighed fra sin Frelsers Gud“ (Ps. 24, 3—5.) Uden et rent Hjerte kan ingen have rene Hænder. Og den, der opløfter sin Sjæl til Forfængelighed, det vil sige, mangler Sagtmodighed, Ydmyghed og aspirerer til at blive større og visere i andres Øjne, den som har svoret falskelig, som har indviet sig til at være Herrens Vilje fuldt ud underdanig og dernæst svigter den, en saadan kan ikke have et rent Hjerte. Prøven paa et rent Hjerte er derfor Prøven paa fuldkommen Kærlighed; og fuldkommen Kærlighed til Gud betyder en glad Underkastelse under Guds hellige Vilje. Vi kan ikke dele vor højeste Kærlighed mellem Gud og nogen Skabning. Vor Kærlighed til ham maa være det højeste. Den maa være af en saadan Beskaffenhed, at den vil sætte os i Stand til fremfor alt at stræbe efter at behage ham. En saadan Kærlighed vil tilskynde os til at vove alt i hans Tjeneste, alt, hvad vi anerkender at være i Overensstemmelse med hans hellige Vilje. Det betyder, at hvor en Lejlighed til Tjeneste staar os aaben, der vil vi glæde os ved at gaa, hvad det end vil koste. Det betyder, at vi vil være ivrige efter at forherlige hans Navn altid og at være fast knyttet til ham og hans Ord paa Bekostning af Ære, Berømmelse, Rygte eller selve Livet. Thi derved beviser vi vor Kærlighed til Gud, om vi holder hans Befalinger med et glad Hjerte.

Andre Prøver.

For at vedligeholde denne Hjertets Renhed maa vi elske Brødrene, fordi dette er Befalingen til den nye Skabning. „Dette er min Befaling, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.“ (Joh. 15, 12.) Denne Hjertets Renhed overfor Brødrene betyder, at vi ofrer os for dem. Det betyder, at vi yder Brødrene Retfærdighed. Det betyder, at vi vogter paa Lejlighed til at gøre dem godt og skyr alt, hvad der vilde gaa i Retning af at gøre dem ondt. „Lutrer eders Sjæle i Lydighed imod Sandheden til uskrømtet Broderkærlighed og elsk hverandre inderligt af Hjertet.“

Dersom vi kommer til kort i denne Prøve paa en inderlig Kærlighed til Brødrene, der med Glæde sætter Livet til for dem, da kommer vi ogsaa til kort med Hensyn til Hjertets Renhed for Gud. „Derpaa kender vi Kærligheden, at han har sat sit Liv til for os; ogsaa vi er skyldige i at sætte Livet til for Brødrene.“ „Mine Børn, lad os ikke elske med Ord, ej heller med Tunge, men i Gerning og Sandhed.“ „Den, som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet.“ Derpaa kender vi, at vi er i ham.

Hjertets Renhed vil forhindre os i at udfinde Brødrenes Mangler og blotte dem. De rene af Hjertet vil tværtimod søge at dække over Brødrenes Mangler med Kærlighedens Kaabe. (1 Pet. 4, 8.) For længe siden blev vi advaret om, at „en af de sidste og mest indgaaende Prøver, der vilde prøve Menigheden, og den, under hvilken sandsynligvis Størsteparten af dem, som engang var opvakt og rustet, vil komme til at falde, vil være — Kærlighed til Brødrene.“ (Manna, 16 Marts.) Atter sagde Jesus, at naar de sidste Prøver skulde finde Sted, vilde Uretfærdigheden være stor, og Kærligheden blive kold hos mange. „Og da skal mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre.“ — Matt. 24, 10—12:

Det er derfor let at se, at Sejren ikke er hos de vise, heller ikke hos de mægtige eller de stærke, heller ikke nødvendigvis hos dem, der har indtaget fremskudte Pladser, medens de var i Kødet; men Sejren vil tilhøre de rene af Hjertet. I den store og endelige Kamp, der nu finder Sted, vil Lammet snart blive fuldstændig Sejrherr over Satan og hans Udsendinge. Bibelen tilkendegiver, at nogle begynder Kampen; efter at de er blevet kaldte og udvalgte, men efter at de har kæmpet tappert en Tid lang, bliver de utro. De, der staar med ham paa det hellige Sted som fuldkomne Sejherrer og med Livets Krone paa, vil være de trofaste, de loyale, de sande, de rene af Hjertet, de, der elsker ham og Faderen over alt andet, og som villigt og med Glæde har fulgt Lammet, hvorhen han ledte dem. „Bevar dit Hjerte fremfor alt det, som forvares, thi fra det udgaar Livet.“

Resultatet er Liv eller Død.

Det store Spørgsmaal, der nu er af Interesse for enhver, der strider Troens gode Strid, er, om Udfaldet bliver Liv eller Død; og den, der vinder denne Sejr og for hvem Resultatet bliver fordelagtigt, vil være den, der med Flid har holdt sit eget Hjerte rent. Han kan ikke vinde denne Kamp alene; men Herren vil vinde den for ham; thi „Herrens Øjne farer omkring over al Jorden for kraftigt at støtte dem, hvis Hjerte er helt med ham.“ Denne Klasse, der sammen med Lammet sejrer over Dyret, vil blive Medlemmer af den sejrende Ypperstepræst og vil af Herren blive brugt til at oprette og vedligeholde Retfærdighed paa Jorden.

I seks Tusind Aar har Sandheden været paa Skaffottet og Uretten paa Tronen. Paa Golgata tændte Jesus Kristus Sandhedens Fakkell blandt sine Efterfølgere, skænkede dem sin Aand og sendte dem ud med den forbavsende Kundgørelse: „I er Verdens Lys.“ Gennem hele Tidsalderen har Satan flittigt

søgt at forføre Menigheden, at indskyde urette Tanker i dens Medlemmers Sind og at forgifte deres Hjerter. Satan har brugt mange Redskaber, Fjender af den nye Skabning, og i Religionens Navn er der øvet grusomme og onde Gerninger imod dem. Herren kunde have forhindret dette, men han tillod det i en bestemt Hensigt. Snart vil al Lidelsen være forbi, og der vil ikke længere være Lejlighed til at faa Del deri. De, der nu trofast, taalmodigt og med Glæde forbliver i Herren, vil blive Sejrvindere; og

da vil han tage Sandheden ned af Skafottet og for evigt sætte den paa Tronen, og de trofaste vil deltagere med ham i Arbejdet. Disse vil sammen med Kristus faa Lejlighed til at udbedre, hvad Satan har nedbrudt, og mere end dette, velsigne og opløfte Menneskeslægten. Og fremfor alt dette vil de i de kommende Tidsaldre i særlig Grad modtage Guds Naade, thi Herren har sagt det. — Ef. 2, 7.

(1. Juni 1919.)

„Størst iblandt disse er Kærligheden“.

„Saa bliver da Tro, Haab, Kærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er Kærligheden.“ — 1 Kor. 13, 13.

Menigheden i Korint havde bestaaet i næsten fem Aar og havde i den Tid haft mange Erfaringer og lært Guds Forsyns Styrelse at kende. Da Apostelen skrev dette Brev til dem, havde han øjensynligt deres Behov for Øje og søgte at betjene dem med Guds Naades og Sandheds Budskab. Apostelen har rimeligvis ikke forstaaet, hvilket stort Værk han udtrettede, og hvor vidtrækkende hans Undervisning vilde blive. Maaske var det bedre for ham selv, at han ikke vidste, hvor vigtig hans Tjeneste som Herrens Talerør var for hele Evangelietidens Menighed. En saadan Viden kunde være blevet for meget for ham og kunde have gjort ham hovmodig, netop den Tingenes Tilstand, som Herren afværgede ved at lade ham beholde den „Torn i Kødets“, som er omtalt i et af hans Breve.

Apostelen havde talt om Guds „Gaver“ til den første Menighed. Disse Gaver indtog hos dem den Plads, som andre Velsignelser indtager hos os. De havde ingen Bibler, som vi har, ingen Bibelordbøger eller Vejledninger. De behøvede den mirakuløse „Tungetalegave“ til at drage dem sammen en Gang om Ugen for at betragte Herrens Budskab. Det var nødvendigt for dem, at Budskabet kom paa en mirakuløs Maade, for at de bedre kunde værdsætte det som et Budskab fra Herren og ikke fra dem selv. Dette gav saa igen Anledning til en anden Gave, „Udlæggelsen af Tungetalen“. Ved disse forskellige Gaver blev de saaledes draget sammen og opbygget, indtil den Tid kom, da det nye Testamente efterhaanden var samlet. Og efter Apostelens Død og det efterfølgende Ophør af „Gaverne“, blev det ved Guds Ledelse skrevne Ord fundet at være helt tilstrækkeligt, ja bedre i alle Maader, saaledes som Apostelen fremholder det i denne Lektie.

I dette Brev har Paulus gradvis ledet sine Læseseres Sind til en højere Værdsættelse af de Velsignelser, de nød. I det Kapitel, der gaar forud for vor Lektie, henleder han Opmærksomheden paa disse forskellige Kendsgerninger — Menighedens Enhed og Guds Bestemmelse om, at hvert Medlem skulde elske og samarbejde med de andre. Han paapegede for dem, at de snarere vurderede Tungetalegaven altfor højt. At medens denne „Gave“ havde sin rette Plads i Menigheden som en Velsignelse, laa der dog

en endnu større Velsignelse i Evnen til at fremstille Sandheden i et forstaaeligt Sprog eller Tungemaal. Han sagde om sig selv, at han var i Stand til at tale med flere Tunger end de alle, og dog paapegede han, at han foretrak at tale i et Sprog, som hans Tilhørere forstod. Endelig kom han i sin Bevisførelse til vor nuværende Lektie og gav den som Toppunktet paa sine foregaaende Vink.

Kærlighedens Tungemaal staar over alle andre.

Kægt fremholder Apostelen en stor Sandhed, som er blevet mere og mere anerkendt af Kristne alle Vegne, i samme Forhold som de har udviklet Karakterlighed med deres Genløser som Guds Børn. Paulus fremholder, at Kundskab, Visdom, Talenter eller „Gaver“ af en eller anden Art ikke er det, man mest bør stræbe efter, men derimod Kærlighed — fordi Gud er Kærlighed, og fordi alle, der vil behage Gud, maa udvikle denne Karakter, dette Sind, og fordi, ifølge Guds Lov, ingen nogen Sinde vil vinde Guds fulde Bifald eller evigt Liv paa noget andet Tilværelsesplan uden at denne guddommelige Egenskab, Kærlighed er fuldt udviklet i Hjertet, i Karakteren. Derfor er Kærligheden Lovens Opfyldelse.

Dersom Paulus, for at bruge hans eget kraftige Sprog, talte med jordiske og himmelske Tungemaal og kunde tale dem fuldkomment og med fortryllende Klang, vilde disse dog ikke udgøre noget Bevis for hans Harmoni med Gud og for hans Antagelighed til det evige Liv. Selv om han gjorde alt dette paa en mekanisk Maade i saa stor en Udstrækning, at han talte om Guds Karakter for andres Interesses og Velfærds Skyld, behøvede han dog ikke at have sit Hjerte med i Sagen, men kunde blot være som et lydende Malm eller en klingende Bjælde. Argumentet gaar derfor ud paa, at Talen med Tunger ikke skulde agtes som et Bevis paa kristelig Karakterudvikling.

Dernæst argumenterer han angaaende Profeti, Veltalenhed og Forstaaelsen af Hemmeligheder og Kundskab og Besiddelsen af en Tro, der kan flytte Bjerge, og han spørger: Vilde Besiddelsen af disse Evner ikke være et Bevis for en herlig Udvikling, en fuld Antagelse og en Forsikring om evigt Liv? Han svarer os: Nej, en af disse eller alle disse Evner vilde, skønt de er dyrebare, ikke have nogen Værdi i Guds Øjne og vilde ikke gavne os noget, med mindre de var forenet med Kærlighed og grundlagt paa Kær-